

Arrest

nr. 281 244 van 1 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 november 2022 via J-BOX heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaat T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 23 november 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: [D.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: X

geboorteplaats: Abu Dhabi

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Malta (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer [D.A.] verder de betrokkene, die verklaart afkomstig te zijn uit Syrië, diende op 07.11.2022 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde zijn originele identiteitskaart voor.

Hij verklaarde dat zijn paspoort in Malta in bewaring werd genomen.

Op 10.11.2022 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij een jaar en zes maanden eerder uit Syrië vertrok en tot augustus 2022 in Libanon verbleef. Hij verklaarde dat hij met de boot Malta bereikte en op 26.10.2022 met het vliegtuig van Malta naar België reisde, met een valse Griekse identiteitskaart. De betrokkene verklaarde dat hij op zee werd gered door een Amerikaanse boot, hij door de Italianen werd aangehouden op zee en daarna door Malta in de gevangenis werd gezet en daar 33 dagen moest verblijven. Hij verklaarde dat hij werd verplicht vingerafdrukken te geven en hij vertelde dat hij dat niet wilde en dat hij wilde vertrekken.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 02.09.2022 in het kader van illegale binnenkomst in Malta werd geregistreerd en op 30.09.2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in Malta.

Op 16.11.2022 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Maltese instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 17.11.2022 stemden de Maltese autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 10.11.2022 en verklaarde sinds 2014 wettelijk gehuwd te zijn met [K.O.E.], vrouw, geboren in 1993, met de Syrische nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Aleppo. De betrokkene verklaarde twee kinderen te hebben: [D.J.], man, geboren in 2015; en [D.R.], vrouw, geboren in 2016. Beide kinderen hebben de Syrische nationaliteit en wonen te Aleppo. De betrokkene verklaarde twee broers te hebben die in Oostenrijk verblijven, drie neven te hebben die in Duitsland erkend zijn en een neef te hebben die in België verblijft. Hij verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 10.11.2022 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat het een democratisch land is en alle mensen die hij kent van België houden. Hij verklaarde dat hij weet dat ze Nederlands, Frans en Duits spreken in België en gaf aan dat zijn vrouw een diploma in het Engels heeft en Nederlands op Engels lijkt, en zijn vrouw ook wat Frans kan, en ze dus in de beide landsdelen kunnen wonen. Hij verklaarde dat zijn broer in Oostenrijk woont, maar hij absoluut naar België wilde komen. Hij verklaarde dat hij niet terug wil naar Malta. Hij gaf aan dat de onzekerheid van het leven in Malta heel groot is en hij liever terugkeert naar Syrië dan naar Malta. Hij verklaarde dat het leven in Malta heel moeilijk is en hij er slecht werd behandeld. Hij stelde dat het er de wildernis is en hij gedurende 33 dagen hetzelfde eten kreeg. De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat

er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Malta sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Maltese instanties stemden op 17.11.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Malta een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Maltese instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Malta in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Malta partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Maltese instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Malta onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan

te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Malta, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (aditus foundation, "Country Report: Malta – 2021 update", laatste update in 2022, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://asylumineurope.org/reports/country/malta/>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport vermeldt dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming Malta verlaat zonder toestemming van de autoriteiten, het verzoek doorgaans wordt beschouwd als impliciet ingetrokken door de verzoeker. Hierdoor lopen verzoekers die terugkeren naar Malta in het kader van een Dublinprocedure het risico op verwijdering (blz. 50). Het is belangrijk om op te merken dat de Maltese instanties de terugname van betrokkene aanvaard hebben conform artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dit betekent dat het verzoek van de betrokkene nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing.

Het rapport stelt dat materiële opvangvoorzieningen worden aangeboden aan alle verzoekers om internationale bescherming vanaf het moment dat zij te kennen geven een verzoek om internationale bescherming te willen indienen. Het is in de praktijk mogelijk dat verzoekers onder bepaalde voorwaarden geen recht meer hebben op opvang, bijvoorbeeld wanneer zij reeds opvang kregen en vervolgens zelf deze opvang verlaten hebben (blz. 76- 77). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten de materiële opvang in uitzonderlijke gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat door een toename van het aantal verzoekers sinds 2019 het Maltese opvangsysteem onder druk is komen te staan en er een tekort is aan opvangplaatsen. Het rapport meldt dat alleenstaande mannelijke verzoekers zes maanden in de opvangcentra mogen verblijven, waarna zij verzocht worden het centrum te verlaten en eigen accommodatie te zoeken. Families met kinderen kunnen tot een jaar in het centrum blijven en krijgen ook daarna nog financiële ondersteuning. Het rapport stelt dat verzoekers zes weken op voorhand op de hoogte worden gebracht dat zij hun opvangplaats dienen te verlaten. De beslissing tot uitzetting kan worden aangevochten. Indien het gaat om een kwetsbaar persoon, kan de beslissing tot uitzetting worden herzien (blz. 79). Het rapport stelt dat er zich verschillende obstakels voordoen voor verzoekers die zich op de privéwoningmarkt willen begeven, waardoor sommige verzoekers op straat terecht komen. Op basis van de informatie in het rapport kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Volgens het rapport verblijven er veel personen in de verschillende centra en kan dit tot problemen op het gebied van hygiëne en onderhoud leiden. Volgens het rapport zijn de levensomstandigheden in de open centra bijzonder moeilijk en zijn er problemen onder meer wat betreft hygiëne, veiligheid en kwaliteit van de faciliteiten. Ondanks enkele verbeteringen die volgens het rapport in de loop van 2020 en 2021 werden doorgevoerd, blijven de omstandigheden in de centra in Malta erg uitdagend (blz. 84). We wensen erop te wijzen dat het rapport meldt dat de levensomstandigheden in de opvangcentra echter wel sterk variëren naargelang het centrum (blz. 83). Op basis van de informatie in het rapport kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Malta omdat hij er werd opgesloten. Het AIDA rapport vermeldt dat de toevloed van verzoekers in 2018 dermate groot was dat de autoriteiten niet waren uitgerust om dit te organiseren. Sinds de zomer van 2018 worden alle verzoekers die via de zee komen eerst opgesloten. In 2021 werd deze praktijk verdergezet, volgens de Maltese instanties omwille van de maatregelen om de COVID- 19 pandemie in te dammen. Op basis van de informatie in het rapport kan onzes inziens niet worden gesteld dat het geheel van de omstandigheden in de Maltese opvangvoorzieningen leiden tot onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest (blz. 93-94). We merken op dat betrokkene door België zal worden overgedragen aan de Maltese autoriteiten en dus niet via de zee zal aankomen. Verder merken we op dat de betrokkene aan Malta zal worden overgedragen onder de bepalingen van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013, wat betekent dat er nog geen uitwijzingsbevel tegen de betrokkene werd uitgevaardigd.

Ngo's meldden dat in 2019 en 2020 de meeste verzoekers die in het kader van een Dublinprocedure werden overgedragen aan Malta in detentie werden geplaatst bij hun aankomst omdat de autoriteiten ervan uitgaan dat zij gezien het risico van onderduiken anders niet de nodige elementen voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming zullen kunnen verzamelen (blz. 50-51). We merken op dat dit niet impliceert dat de betrokkene per definitie zal worden vastgehouden en veroordeeld of dat automatisch tot detentie wordt overgegaan bij overdracht aan Malta.

Volgens de Maltese wetgeving is detentie toegestaan omwille van de volgende redenen: om de identiteit van een verzoeker vast te stellen, om alle noodzakelijke elementen waarop het verzoek is gebaseerd te kunnen vaststellen, om na te gaan op basis van welke procedure de verzoeker Malta mag binnenkomen, wanneer een verzoeker zijn uitwijzing probeert te vertragen, omwille van nationale veiligheid en binnen de voorwaarden van de Dublinverordening (blz. 95-96). Dat een verzoeker binnen de grenzen van de wet voor een beperkte tijd kan worden vastgehouden is ons inziens geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

We erkennen dat het AIDA-rapport zich ook kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Malta dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Malta worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Malta is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. De betrokkene verklaarde dat hij een neef heeft die in België woont. Met betrekking tot zijn in België verblijvende neef merken we op dat de betrokkene meerderjarig is en de in België verblijvende neef van de betrokkene ten overstaan van de betrokkene niet als "gezinslid" kan worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij in Malta slecht werd behandeld. Hij gaf aan dat hij in detentie werd geplaatst door de Maltese autoriteiten. We merken op dat de verklaringen van de betrokkene in dit verband vaag zijn, hij geen verdere toelichting gaf en hij geen enkel begin van bewijs aanbrengt. Verder wijzen we erop dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Maltese instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. We benadrukken dat het nemen van maatregelen met het oog op verwijdering, zoals detentie, onlosmakelijk deel kunnen uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Malta, maar hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Maltese autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Malta.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat het een democratisch land is en alle mensen die hij kent van België houden. Hij verklaarde dat hij weet dat ze Nederlands, Frans en Duits spreken in België en gaf aan dat zijn vrouw een diploma in het Engels heeft en Nederlands op Engels lijkt, en zijn vrouw ook wat Frans kan, en ze dus in de beide landsdelen kunnen wonen. Hij verklaarde dat zijn broer in Oostenrijk woont, maar hij absoluut naar België wilde komen. Hij verklaarde dat hij niet terug wil naar Malta. Hij gaf aan dat de onzekerheid van het leven in Malta heel groot is en hij liever terugkeert naar Syrië dan naar Malta. Hij verklaarde dat het leven in Malta heel moeilijk is. In dit verband herhalen we allereerst dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke

appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. We wijzen erop dat ook Malta een democratisch land is en ook daar Engels wordt gesproken. Voorts dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Malta zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Malta verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Malta niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Malta van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het rapport vermeldt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot de nationale gezondheidszorg in Malta wettelijk is gewaarborgd. Zij hebben recht op dringende medische hulp en essentiële behandelingen van ziektes en ernstige mentale stoornissen. Er wordt melding gemaakt van enkele obstakels die de toegang tot gezondheidszorg in Malta kunnen bemoeilijken zoals de taalbarrière en de beschikbaarheid van (openbaar) vervoer. Er bestaan in Malta geen specifieke faciliteiten voor slachtoffers van foltering en mishandeling. (blz. 89). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Malta een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Malta niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Malta een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Maltese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Maltese autoriteiten (4)."

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Luidens artikel 44 van het PR RvV kan, zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend en moet, in voorkomend geval, de vordering een uiteenzetting van de feiten, die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, bevatten.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. *In casu* is de uiterst dringende noodzakelijkheid, die overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, aangetoond.

2.2. Betreffende het ernstig middel

2.2.1. Verzoeker voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van het onderzoek naar de schending van de artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Hij betoogt dat niet ernstig werd onderzocht of hij bij verwijdering naar Malta zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Verzoeker citeert uit het door de verwerende partij gehanteerde AIDA-rapport, en wijst onder andere op de volgende passage (p. 50):

“2.7. The situation of Dublin Returnees

The main impact of the transfer on the asylum procedure relates to the difficulties in accessing the procedure upon return to Malta. If an asylum seeker leaves Malta without permission of the Immigration authorities, either by escaping from detention or by leaving the country irregularly, the IPA will usually consider the application for asylum to have been implicitly withdrawn, in pursuance of Regulation 13 of the Procedural Regulations, transposing the provisions of the recast Asylum Procedures Directive. Consequently, an asylum seeker who is transferred back will, in almost all cases, find that his or her asylum application has been implicitly withdrawn leaving him susceptible to return, and detention, by immigration authorities. Indeed, in 2019 and 2020, NGOs assisting migrants such as aditus Foundation

and JRS reported that most Dublin returnees who flee Malta were detained upon return, being usually detained under the Reception Conditions Directive as the authorities consider that elements of their claim could not be gathered without enforcing detention due to the risk of absconding. As of 2021, there is no clear policy regarding Dublin returnees in Malta. NGOs are not currently in a position to comment regarding detention of Dublin claimants following their return to Malta due to their inability to monitor the situation of detention centres, due to severe access restrictions. »

Samengevat wordt in het AIDA-rapport vastgesteld dat de voornaamste impact voor Dublinterugkeerders betrekking heeft op moeilijkheden om toegang te krijgen tot asielprocedure in Malta. De asielaanvragen van asielzoekers die Malta zonder toelating verlaten door uit detentie te ontsnappen of door op onregelmatige wijze het land te verlaten, zullen meestal als impliciet ingetrokken worden afgedaan, waardoor de betrokkenen vatbaar zijn voor verwijdering en detentie.

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota:

“Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt bovendien afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Malta.

In de mate dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift aanvoert dat haar verzoek om internationale bescherming in Malta niet deugdelijk zou onderzocht worden, benadrukt verweerder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing terecht opmerkt dat het terugnameverzoek uitdrukkelijk werd aanvaard in toepassing van artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening.

Terecht heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing overwogen dat voormeld artikel de bevestiging impliceert dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in Malta wel degelijk nog hangende is, waarbij de Maltese autoriteiten aldus de verantwoordelijkheid aanvaarden om dit hangend verzoek verder te onderzoeken en een finale beslissing te nemen.

Bijgevolg is het niet pertinent dat in sommige gevallen het verzoek om internationale bescherming door de Maltese autoriteiten wordt beschouwd als impliciet ingetrokken, dit nadat een asielzoeker het Maltese grondgebied heeft verlaten. Uit de concrete omstandigheden van huidige casus blijkt dat het verzoek om internationale bescherming door de Maltese autoriteiten wel degelijk verder zal worden behandeld.”

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de

betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Op 16.11.2022 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Maltese instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 17.11.2022 stemden de Maltese autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

En

“Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Malta, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (aditus foundation, "Country Report: Malta – 2021 update", laatste update in 2022, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://asylumineurope.org/reports/country/malta/>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport vermeldt dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming Malta verlaat zonder toestemming van de autoriteiten, het verzoek doorgaans wordt beschouwd als impliciet ingetrokken door de verzoeker. Hierdoor lopen verzoekers die terugkeren naar Malta in het kader van een Dublinprocedure het risico op verwijdering (blz. 50). Het is belangrijk om op te merken dat de Maltese instanties de terugname van betrokkene aanvaard hebben conform artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dit betekent dat het verzoek van de betrokkene nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing.”

Nu de verwerende partij er in de bestreden beslissing zelf op wijst dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming Malta verlaat zonder toestemming van de autoriteiten, diens verzoek doorgaans wordt beschouwd als impliciet ingetrokken waardoor Dublinterugkeerders het risico lopen op verwijdering, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het noodzakelijk is het akkoord van de Maltese autoriteiten te verifiëren in het licht van de vraag of er voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat verzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld

De Raad stelt vast dat in het administratief dossier geen enkel stuk zit waaruit blijkt dat de Maltese autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname van verzoeker in het kader van de Dublin III-verordening, zodat niet kan worden nagegaan of dit akkoord -zo het er al zou zijn- werd gegeven op grond van artikel 18, 1, b van de voormelde verordening. Derhalve is de wettigheidscontrole op de motieven van de bestreden beslissing onmogelijk en kan niet worden vastgesteld of de verwerende partij met de vereiste zorgvuldigheid tot de vaststelling is gekomen dat er geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt.

2.2.4. Het middel is in de besproken mate ernstig. Het verweer in de nota is niet van aard om aan het voorgaande afbreuk te doen.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.3.1. Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief, gegrond op het EVRM, heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker voert onder meer aan dat hij door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de kans verliest om als volwaardig asielzoeker te kunnen worden behandeld, en wijst op een ernstige vrees voor het leven bij terugkeer naar zijn thuisland en de schending van onder meer artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan Malta.

Gelet op de beoordeling van de ernst van het middel dat raakt aan het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, ziet ieder redelijk denkend mens onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De argumentatie van de verwerende partij in de nota doen daaraan geen afbreuk: Zij benadrukt immers dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij tijdens zijn verblijf in Malta het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, terwijl de huidige betwisting betrekking heeft op zijn lot in het licht van de informatie over de specifieke situatie van Dublinterugkeerders.

2.3.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

A. WIJNANTS